

Sóhajom, árva madár-pihe, száll
s elpihen édes öledben.
Tárt keblemen reszket a kóc:
érted szenved a Jancsi bohóc.

Szép szemeidből vérzik az ég,
sok sebe csillagos ösvény.
Egy hajfürtöd nékem elég:
sok sebemet bekötözném.
Hull a fűrészpör, sorvad a kóc:
meghal érted a Jancsi bohóc.

Tálad a rózsza, tükröd a Hold,
ajkadon alkonyok égnek,
Víg kedvem sűrű buba hajolt,
téged kérlel az ének.
Hogyha kigyullad a szívem a, kóc,
nem lesz többet a Jancsi bohóc.

*

Nyílt levelezőlapon, képeslapon
Üdvözetemet küldöm az utazásaim helyszíneiről,
Bárki olvashatja, hogy ott is a címzettre is gondolok

*

Mindennap a kötél, a kés a nyakamon
És mindennap megérkezik a futár a kegyelemmel

*

Sok embert érek - sok nyelvet beszélek
A gyerekén, a focistáén, a muzsikusén, a filozófusén, a kertészén,
A nyugdíjasén, a betegén, a jogászén, a szerelmesén, a hívőén stb.

*

Párosan szép az élet
Egymást kiegészítjük, egymást helyettesítjük,
Egymást ápoljuk és vigasztaljuk, ha elesik, felsegítjük

*

A szomjúság nem kínoz,
mert szomjom oltom itallal és igazsággal,

úgy friss forrásvízzel, mint szintiszta igazsággal

*

Ha én osztom el a tortát,
Akkor én vagyok az, aki utoljára vesz,
De azért igyekszem szemre egyenlően darabolni,
Kivéve, ha az igazságosság mást kíván - pl. gyerek van

*

Szegények öröme
Például: A hét krajcár - Móricz Zsigmond

*

Vándordal
GENTLE ON MY MIND - Zsüti

Én lejártam lábam vad giz-gazban
Bőrbakancsom térdig sáros már,
és a társam, régi társam,
nem volt más, csak egy rossz hálózsa.
Sűrűn hemperegtem szalmán,
éltem éhkoppon, zöld almán,
míg egy asszony megsajnált, mint egy kutyát,
és jó szívvel, gyengéd szóval,
pár szem krumplival meg sóval,
és egy kancsó olcsó borral megkínált.

Másnap reggel könnyű kedvvel
messze jártam és a füttyöm vígan szállt,
jött egy traktor, s túlke akkor rám dudált
és én felhúzódkodtam rá.
Az egy farmra vitt, hol birkát nyestem,
s néhány részeg este
az a kedves emlék sokszor visszajárt,
hogyan egy asszony gyengéd szóval,
párszem krumplival meg sóval,
és egy kancsó édes borral megkínált.

Voltam csősz és matróz,
erdész, kertész,
börtönőr és börtöntöltelék,
frakkban, fényes házban jártam,
szöktem létrán, mikor észrevett a férj.

Én már híd alatt is laktam,
hálózszakom rég eladtam,
és a víztükrén két szemem álmod lát:
azt a nőt, ki gyengéd szóval,
pár szem krumplival meg sóval,
és egy kancsó édes borral megkínált.

Gyűrött, züllött lett a képem,
durva öklöm sem úgy jár mint egykor rég,
és a csapszék pultnál ütleg hullt rám,
s a földön rám számlált a csőcselék...
akkor felderengett még az emlék:
egy volt, aki jó volt énhozzám!
Az a nő, ki gyengéd szóval,
ággal, krumplival meg sóval,
és egy kancsó mézes borral megkínált.

*

Megyek az úton lefelé, senki se mondja gyere bé,
Csak az én kis feleségem: gyere be te szerencsétlen

*

Ha üldöznek, ha menekülnöm kell,
Van, aki befogad, van mentsvár, menedékhely
A politikai menekülteknek adnak menedékjogot
(és nincs kiadatás, nincs kitoloncolás stb.)

*

A paraszt és a csacsi

Egy nap a paraszt szamara beleesett a kútba.
Az állat órákon át szájalmasan bögött,
miközben a paraszt megpróbálta kitalálni mit is tehetne.
Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg
és a kutat úgyis ideje már betemetni;
nem éri meg kihúzni az öreg szamarat.
Áthívta a szomszédjait, hogy segítsenek.
Mindegyik lapátot fogott és elkezdtek földet hányni a kútba.
A szamár megértette mire készülnek,
és rémisztően üvölteni kezdett,
majd nemsokára elcsendesedett.
Kis idő elteltével a paraszt lenézett a kútba.
Meglepetten látta, hogy a szamár él,

és minden lapátnyi föld után valami csodálatosat művel.
Lerázza magáról a földet, majd feláll a tetejére.
Ahogy a paraszt és szomszédjai
tovább lapátolták a földet a számárra,
ő lerázta magáról azt, és egyre feljebb lépdelt.
Hamarosan mindenki ámulatára
a számár átugrott a kút peremén és boldogan elsétált!

*

A királyon nincsen ruha!

Gyermekszáj és a független értelmiségi:
Aki még nincs lekenyerezve, korrumpálva,
Aki nem látja a hazugságot igazmondásnak,
és csúnya, rút banyát világszépének

*

Az én zseniális kezem

Ami simogat és üt, és elhárítja a csapást,
Amivel a húrokat pengetem vagy számolok,
Amivel vakarom, ahol viszket - lecsapom a szúnyogot,
Amiből ihatok, amivel ehetek és masszírozhatom hátad,
Amivel rajzolok, írok - kézimunkázok, fúrok és faragok
Amivel árnyképet formálok - fityiszt stb. mutatok

*

József Attila: Istenem

Dolgaim elől rejtegetlek,
Istenem, én nagyon szeretlek.
Ha rikkancs volna mesterséged,
segítenék kiabálni néked.

Hogyha meg szántóvető lennél,
segítenék akkor is mindennél.
A lovoidat is szeretném
és szépen, okosan vezetném.

Vagy inkább ekeszarvat fogva
szántanék én is nyomodba,
a szikre figyelnék, hogy ottan
a vasat még mélyebben nyomjam.

Ha csósz volnál, hogy óvd a sarját
én zavarnám a fele varjat.
S bármi efféle volna munkád,
velem azt soha meg nem unnád.

Ha nevetnél, én is örülnék,
vacsora után melléd ülnék,
pipámat egy kicsit elkérnéd
s én hosszan, mindent elbeszelnék.

*

Az én istenem - az én istenképem:
• Mindig hívható - sohasem foglalt
• Tud magyarul - kitalálja mit akarok
• Nem zavarja, ha már megint kérek valamit
• Paternalista: ő jobban tudja, mi jó nekem
• Szabadon hagy - enged saját káromon okulni
• Nem engedi magát zsarolni, megvesztegetni
• Stb. stb. stb.

*

Ki dobja az első követ a parázna asszonyra?
Hát az, aki még sohasem vétkezett - ha lehet ilyen ember...
De a megszégyenített, társadalmi rosszallást kapó,
Bár halálbüntetés helyett kegyelemben részesülő asszony
Sem ott fogja folytatni, ahol lebukása előtt abbahagyta

*

A szegény embert nehezebb körülményei
éberségre, életképességre, leleményességre ösztönzik

*

A kerékpár dicsérete

Ez egy emberléptékű, emberszabású eszköz, jármű
Van minden nemre, korra és méretre és funkcióra.
Könnyű le-és felszállni, tekerni, kormányozni, megállni.
Vészhelyzetben könnyű leugrani róla - nem zárt doboz!
Messzire eljuthatsz vele, miközben süt a nap arcodra...
Csak a vízen és alatta nem tud járni és a légben repülni.
Ötször olyan gyors mint a gyalogszer - több terhet is visz...

*

Hályogkovácsként éld az életed

Ne hagyd magad a szakértők által elbizonytalanítani,
És folyton paphoz, pszichiáterhez, orvoshoz rohangálni!
Maradj te csak inkább ösztönös vadzseni naív „életművész”
(Célokat más nem adhat neked, csak az eszközben tanácsot)

*

BERZSENYI DÁNIEL
A SZERELEM

Mi a földi élet s minden ragyogványa
Nélküled, oh boldog Szerelem érzése?
Tenger, melyet ezer szélvész mérge hánya,
Melynek meg nem szűnik háborgó küzdése.

India kincsével légyen tömve tárod,
S Caesar dicsősége ragyogjon fejedén:
Mit ér? vágyásidnak végét nem találod,
S nem lel szíved tárgyat, hol megelégedjen.

De te, édes érzés, egek szent magzatja!
Az emberi lelket bétöltöd egészen,
Bájdodnak ereje az égbe ragadja:
S a halandó porból egy félisten léssen.

Te a szerencsének játékát neveted,
Mert hatalma néked semmit nem ad s nem árt;
A nagyság álképét mint bábót elveted,
S nem szab semmi földi erő néked határt.

Mosolyogva rohansz te habnak és lángnak:
Meg nem rémít ég, föld reád rohanása.
Te a bús koporsót menyasszonyi ágynak
Nézed, s elenyészik rettenetes váza.

Te a szegénységnek mohos kalyibáját
Márványpalotává tudod változtatni,
S mezei gyümölcscsel rakott asztalkáját
A mennyei nektárillatban usztatni.

Tegyen mást boldoggá a sors csalfa kénye:

Nékem te légy dajkám s ápolóm, Szerelem!
Zöld myrtuskoszorúd pályám szép reménye,
S könnyel ázott kendőd légyen szemfődelem.

*

Szeret vagy imád

Embereket kicsit, nagyon, vagy a legjobban szerethetünk,
Esetleg egyet kitüntetve a kizárólagos csodás szerelemmel,
De imádni sem a töltött káposztát, se a választottunkat
- egyetlenünket, drágánkat, mindenünket stb. - nem lehet.
Csak költői túlzással, elragadtatva fogalmazhatunk így,
Máskülönben élő és gyarló emberi személyt bálványoznánk.

*

Ima és imádás

Az egyetlen imádnivalóhoz, a Szentlélekhez fordulni,
Olyan lelkiállapotba kerülve, hogy te kerülj vele kapcsolatba,
A síri csendben meghallani a halk és tiszta belső hangokat,
Mert a Szentlélek Úristen benned is lakozik...
Ő nem egy jósnő, egy dodonai jós, vagy egy orákulum?
Vagy egy mese a kisjézusról, Mikulásról, aki mindent tud rólad?
(Szüntelenül imádkozzatok - éljetez imádságos lelkülettel?)

*

Rejtett kincsek

Mint a föld alatt a szarvasgomba,
Amit ha megtalálsz, akkor is csak rücskös krumplinak látszik
(Régen a disznók túrták ki, ma betanított kutyák keresik)
E királyi eledel csak a felvágásakor árulja el illat és íz világát...
És aki kiskorában máshoz szokott, az előtt örökre rejtve maradhat
(1945 után még üldözték is mint az úri osztály hagyományát!)
Aki nem ért hozzá, az a mennyei eledelből szappanlevet fog főzni!

*

Mese a boldog ember ingéről

A boldogtalan király elküldi a kengyelfutóit,
Hogy keressék meg a boldog embert és hozzák el az ingét -
Meg is találják, csak hogy ő olyan szegény, hogy még inge sincs...

*

A munka után édes a pihenés

*

Csak a sok szabad levegős mozgás hoz étvágyat
Csak a farkaséhes embernek finom minden étel
Csak akkor esik igazán jól a játék, ha ki vagy éhezve
Csak akkor esik jól az „összebújás”, ha ki vagy éhezve

*

UTOLSÓBÓL ELSŐ

Amint a kútba dobott Józsefből Egyiptom főembere
Amint a legkisebb szegénylegényből az ország királya
A kehes göthös gebe, akiben egy táltosparipa rejtőzködik
A lopásra tanított és nevelt fiúból az emberiség új apostola
A leghátrányosabb helyzetű puszták népfőjéből költőfejedelem

*

Átlátszó az ablaküveg, de kizárja a szelet,
Átlátszatlan a táskám, kandi tekintet nem hatol át

*

A humor magaslatairól nézve
Eltörpülnek óriássá nőni akaró gondjaim

*

Meg tudom becsülni a távolságot és az időt,
Így kb. tudom: meddig kelhetek át gyalog az úton

*

Arcomra is tudok írni - és a másikérol is olvasni

*

Kegyes csalás, életmentő illúzió és hit

*

Kovács Kati dala: A festő és a fecskék

hosszú nappalokon s éjszakákon át
feküdt betegen egy szőke hajú kislány
a kislányhoz egyszer egy látogató jött,
aki egy festményt hozott magával a karján

elmondta a kislánynak hogy ezt a képet ő festette régen
festett még sokat, mégis ez a legkedvesebb
és ezért ezt az egyet bárki is kérte tőle sosem adta el
pénzzel nem tudta ezt megfizetni senki

egy hírt hallott egy barátjától
egy szomorú kisleányról
s elhozta a festményt az ára csak egy mosoly,

a kislány erre csendes szóval így válaszolt,
"nagyon köszönöm a képet s azt hogy ily kedves volt
de a festményéért kár,
hisz örömet e kép számomra nem sokáig jelent már
az időm lassan lejár,

mert mióta sorsom így az ágyamhoz köt,
csak a fecskefészket figyelem az ablakom előtt
s mikor elszállnak a fecskék a hajnalt többé sosem látom már"

a festő sajnálta, hogy műve ennyit ér,
elment s elvitte a csodálatos festményt
s csak arra gondolt vajon mit tegyen,
hogy a fecskepár még télen is ott őrizze a fészket

a kislány elfeledte gyorsan őt
s nézte az ablakon át azt a karcsú fecske párt
a szemközti ház ereszére hó hullott már
el is repült messze délnek minden vándormadár

távol jártak mind a fecskék
de az a kettő itthon maradt őrizni a fészket
s a kislányban a reményt
és egyre jobban hitte el sem szállnak talán

lassan meggyógyult és egy napon már lábra is állt
és az első rövid útján
ott lenn a havas utcán
a fecskefészket nézte meg a szemben lévő ház falán
és akkor jött csak rá, hogy festve van a fecskepár!

(Schöck Ottó és Dusán szerzeménye)

